

o okolnostech, jež nastaly teprve po vydání rozsudku v rozvodovém sporu. Při posuzování věci nelze ani vzít v úvahu okolnost, že stěžovatelka učinila na svědka Josefa M. trestní oznámení pro zločin křivého svědectví, proto náleží, jak již bylo řečeno, zkoumati soudu toliko, jaké skutečnosti vyšly najevo ve sporu o rozvod a zda by již tehdy odůvodnily výrok o rozluce (rozhodnutí čís. 2375 sb. n. s.), že pak skutečnosti vyšlé najevo ve sporu o rozvod založily hluboký rozvrat (§ 13, lit. h) rozl. zákona), oběma manželi zaviněný, pro který byl rozvod také povolen, nelze, hledíc k tomu, co bylo ve sporu o rozvod zjištěno, pochybovati. Nemá proto otázka výsledku trest. oznámení význam pro tento rozlukový důvod. Není také nezákonností v tom, neshledal-li rekursní soud žádost navrhovatelovu za žádost, přičící se dobrým mravům.

Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 17. února 1933
R II 2833. K. Jelínek.

Ustanovení § 1435 obč. z. platí i pro konané práce.

Žalobkyně uplatnila nárok na zaplacení částky 20.000 Kč. Soud I. stolice uznal její nárok co do důvodu po právu; soud odvol. vyhověl odvolání a rozhodl, že nárok po právu netrvá. Nejv. soud vyhověl dovolání, změnil rozsudek odvolacího soudu tak, že obnovil rozsudek I. stolice. Z důvodů:

Podle zjištění nižších soudů žila žalobkyně se žalovaným ve společné domácnosti od roku 1914 až do roku 1928 po dobu asi 14½ roku. Žalobkyně se dala pohnouti ke společnému bydlení ujišťováním žalovaného, že se s ní ožení, jakmile jeho rozvedené manželství bude rozloučeno. Žalobkyně vedla žalovanému po více než 14 roků domácnost a vypomáhala žalovanému, když počal provozovati zahradnictví, i v zahradě a na poli. Žalovaný slíbil žalobkyni, že může u něho zůstat tak dlouho, jak bude chtít, prohlásil, že žalobkyni nikdy neopustí, že se proň obětovala, že ona nemusí mítí strachu, že je o ni postaráno a že se ženiti nebude. V roce 1928 však ji sám vyzval, aby ho opustila, neposkytnuv jí žádné odměny.

Z těchto zjištění plyne, že žalobkyně konala pro žalovaného ne v úmyslu darovacím, nýbrž proto, že očekávala, že ji pojme za manželku, pokud se tkne, že jí poskytne doživotní zaopatření — domácí a hospodářské práce, za které by žalovaný musil jinak platiti zjednaným dělníkům mzdu. Jelikož se tento žalobkyni předpokládaný výsledek nedostavil, jest její nárok posuzovati podle § 1435 obč. z., který se vztahuje též na kondikci obohacení z důvodu nenastalého předpokládaného výsledku. Má tudíž žalobkyně, ježto konané práce nelze vrátiti, nárok na přiměřenou náhradu (srov. rozh. č. 6450 sb. n. s. a č. 4955 Gl. U. n. ř.). Slušelo proto dovolání vyhověti.

Rozh. nejv. soudu z 23. I. 1932 čj. Rv II 693/30.

J. Valeček.